

van, mint a lélekkel, ami számára a tőle megkívánt Isten, bölcsesség, mélység nem mások és nem is lehetnek mások, mint pillanatok, felvillámlások, idegen idő töredékei, kétségbeesett kitörések saját keretei közül . . .

PHAEDROS: Nézd, de nézd! . . . Ott táncol és látni lehet azt, amit te mondani akarsz . . . Láttatja a pillanatot . . . Micsoda ékszereken libben át . . . Dobálja karjait, mint a szikrákat . . . Lehetetlen hajlángokat rabol el a természettől az Idő szeme láttára! . . . Aki tűri, hogy megcsalja . . . Büntetlenül libben át a lehetetlenen . . . Isteni állandótlanságában, amit szemünknek adományoz! . . .

ERYXIMACHOS: A pillanat szüli a formát és a forma láttatja a pillanatot.

MAGÁNYOS VÁNDOR.

*Magányos vándor őszi ködben szegényes árván lépeget,
Előtte köd, mögötte köd van, nem látni már a kék eget,
Ruhája rongyos, arca sápadt, nincs mása mint az élete,
Magában sokszor mondogatja: meghaltam én, vagy élek-e?
Nem várja őt család, meg otthon, nem várja hívó asszonyöl,
Csak köd, homály meg céltalanság, mely nem vigasztal, mely megöl,
Míg jár az útnak lágy sarában, nem tudja, hol jön rá az éj
S mi hint rá este bús világot: istálló mécs, vagy holdkaréj?
Hol hajtja majd szegény fejét le: kövön, vagy puha vánkoson?
Hol megy keresztül újra reggel: falun, vagy fényes városon?
Ha megsűfolják, megdobálják, csak megbocsájt és megy tovább,
A bánat így is elkíséri s a gond lehúzza tarsolyát.
A nagy világgal nem törődik, az ő világa más világ,
Nincs ellensége senki néki s testvére mind a vadvirág.
Mi régen elmúlt, azt ki bánja? A holnap nem hoz új csodát
S az útja végén majd az éjjel reáborítja fátyolát.
A holdas éjjel neki készít ezüstös csipkét ékszerül,
Ha járadt, hát az ég kitárja a selymét néki félszerül;
A rét virága néki nyílik, az este néki mond mesét,
S a kósza szellő úgy becézi, mint ifjú nő a kedvesét.
Csak ballag ő a sűrű ködben, sietni nem kell, itt az ősz,
Hárfáz a szél, a parti fák közt sok holt levélke kergetőz,
Ha járadt, várja már az árok, szélére csendesesen leül,
A szív megáll, a nap lehullik, s a másvilágra szenderül.
És másnap így találják holtan, szívébe béke költözött,
A szántóföld, a rét, az erdő komorló gyászba öltözött,
Mosoly van arcán és a karja pár őszi virágot fog át.*

Egy kósza felhő megsiratja, a szél csókolja homlokát.

Galambos Gruber Ferenc.